

Urantia-kirja

<< [Luku 83](#) | [Osat](#) | [Sisältö](#) | [Luku 85](#) >>

Luku 84

Avioliitto ja perhe-elämä

84:0.1 (931.1) AINEELLINEN pakko loi avioliiton perustat, sukupuolinen tarve kaunisti sitä, uskonto sanktioi ja ylevöitti sen, valtio vaati ja sääteli sitä. Kehittymässä oleva rakkaus alkaa myöhempinä aikoina sen sijaan todistaa avioliiton oikeutusta ja ylistää sitä sivilisaation hyödyllisimmän ja jaloimman instituution – kodin – alkulähteenä ja luojana. Ja kodinrakentamisen tulisi olla kaiken kasvatuksellisen ponnistelun keskeisin ja oleellisin sisältö.

84:0.2 (931.2) Pariutuminen on pelkästään suvunjatkamiseen liittyvä toimi, johon yhdistyy vaihtelevia määriä omien halujen tyydytystä; avioliitossa eli kodinrakennuksessa on suurelta osin kysymys itsesäilytyksestä, ja se edellyttää yhteiskuntalaitoksen kehittymistä. Yhteiskunta itsessään on perheyksiköistä kokoonpantu rakennelma. Yksilöt ovat sangen lyhytaikaisia, jos heitä ajatellaan planeetalla vaikuttavina tekijöinä. Vain perheet ovat sosiaaliseen kehitykseen jatkuvasti vaikuttavia yksiköjä. Perhe on se kanava, jonka kautta kulttuurin ja tiedon virta soljuu yhdeltä sukupolvelta toiselle.

84:0.3 (931.3)

Koti on pohjimmiltaan sosiologinen instituutio.

Avioliitto kehkeytyi itsesäilytyksen takia harjoitetusta yhteistyöstä ja suvunjatkamisen edellyttämästä kumppanuudesta, kun sen sijaan halujentyydyttymisen elementti oli enemmänkin sattumanvarainen. Koti sulkee kuitenkin piiriinsä kaikki kolme ihmiselon perusfunktioita, kun taas elämän jatkumisesta huolehtiminen tekee siitä ihmisen perusinstituution, ja sukupuolielämä erottaa sen kaikista muista sosiaalisista toiminnoista.

1. Alkukantaiset pariliitot

84:1.1 (931.4)

Avioliiton perustaa ei laskettu sukupuolisuhteille, vaan ne liittyivät siihen sattumanvaraisesti. Alkuaikojen mies ei tarvinnut avioliittoa; hän tyydytti sukupuoliset tarpeensa kuormittamatta itseään vaimosta, lapsista ja kodista koituvilla velvollisuuksilla.

84:1.2 (931.5)

Koska nainen on fyysisesti ja tunne-elämältään sidoksissa jälkeläisiinsä, hän on riippuvainen miehen kanssa harjoitettavasta yhteistyöstä, ja tämä ajaa häntä avioliiton turvalliseen suojaan. Mutta miestä ei mikään suoranainen biologinen vietti ollut johdattamassa avioliittoon – vielä vähemmän sellainen häntä siellä piti. Rakkaus ei suinkaan tehnyt avioliittoa miehen kannalta houkuttelevaksi, vaan mieluumminkin nälkä oli se, joka houkutteli villimiehen naisen luo ja siihen alkeelliseen asuinsuojaan, jossa tämä lapsineen eleli.

84:1.3 (931.6)

Avioliittoa ei saanut aikaan edes se, että olisi tietoisesti tajuttu sukupuolisuhteista koituvia velvoitteita. Alkukantainen ihminen ei käsittänyt, mikä yhteys oli sukupuolisten tarpeiden tyydyttämisen ja sittemmin seuraavan lapsen syntymän välillä. Aikoinaan uskottiin yleisesti, että neitsyt voisi tulla raskaaksi. Villi-ihminen rakensi mielessään jo varhaisessa vaiheessa sellaisen käsityksen, että pikkuvauvat tehtiin henkien maassa. Raskauden uskottiin seuraavan siitä, että henki – kehittyvä aave – meni naiseen. Niin ruokavaliosta kuin pahasta silmästäkin uskottiin, että ne kykenivät saamaan neitsyen tai naimattoman naisen raskaaksi, kun taas myöhemmät uskomukset liittivät elämän alkuunlähtemisen hengitykseen ja auringonvaloon.

84:1.4 (932.1)

Monien varhaiskansojen uskomuksissa aaveet liittyivät mereen, siksi oli vallalla monia neitsyiden peseytymistapoja koskeneita rajoituksia. Nuoret naiset pelkäsivät huomattavasti enemmän kylpeä nousuveden aikana meressä kuin he pelkäsivät olla sukupuolisuhteissa. Muotopuolia pikkulapsia tai keskosia pidettiin eläinten poikasina, jotka olivat huolimattoman kylpemisen seurauksena tai pahansuopaisen henkitoiminnan johdosta päässeet naisen ruumiiseen. Villi-ihmisiä ei tietenkään millään tavoin emmityttänyt kuristaa tällaiset jälkeläiset kuoliaiksi heti niiden syntymän hetkellä.

84:1.5 (932.2)

Asioiden todellinen laita alkoi valjeta ensi kerran, silloin kun alettiin uskoa, että sukupuolisuhteet avasivat tien, jota kautta hedelmöittävä aave meni naiseen. Ihminen on sen jälkeen saanut selville, että isältä ja äidiltä tulee yhtäläinen panos niitä eläviä

perintötekijöitä, jotka panevat jälkikasvun alulle. Mutta vielä kahdennellakymmenennelläkin vuosisadalla monet vanhemmat koettavat pitää lapsensa enemmän tai vähemmän tietämättöminä siitä, mistä ihmiselämä saa alkunsa.

84:1.6 (932.3) Jonkinlaisen yksinkertaisen perheen takeena oli se tosiasia, että suvunjatkamistoiminta tuo mukanaan äiti–lapsi-suhteen. Äidinrakkaus on vaistomaista; sen alkuperä ei ole tapasäännöissä niin kuin on avioliiton. Kaikissa nisäkkäissä ilmenevä äidinrakkaus on kokonaan paikallisuniversumin mielenauttajahenkien antama synnynnäinen ominaisuus, ja voimakkuutensa ja uhrautuvuutensa puolesta se on aina suorassa suhteessa kyseiselle lajille ominaisen avuttoman vauvaiän pituuteen.

84:1.7 (932.4) Äidin ja lapsen välinen suhde on luonnonmukainen, voimakas ja vaistomainen, ja suhde, joka sen vuoksi pakotti alkuaikojen naiset alistumaan moniin outoihin olosuhteisiin ja kestämaan sanoin kuvaamattomia koettelemuksia. Tämä pakottava äidinrakkaus on se rampauttava emotio, joka on aina antanut naiselle niin tavattoman epäedulliset lähtöasemat kaikissa hänen kamppailuissaan miehen kanssa. Äidinvaikeus ei ihmislajin kohdalla kuitenkaan ole vastustamaton, vaan kunnianhimo, itsekkyyys ja uskonnollinen vakaumus voivat sen lannistaa.

84:1.8 (932.5) Vaikkei äiti–lapsi-suhde merkitse sen paremmin avioliittoa kuin kotiakaan, se oli kuitenkin se itu, josta nämä molemmat versoivat. Pariutumisen kehityksessä astuttiin pitkä askel eteenpäin, kun tällaiset tilapäiset kumppanuussuhteet kestivät sen

verran pitempään, että suhteesta seuranneet jälkeläiset ehdittiin kasvattaa, sillä silloin kysymys oli jo kodinrakentamisesta.

84:1.9 (932.6) Näihin entisaikojen parisuhteisiin sisältyneistä ristiriita-asetelmista huolimatta ja liiton löyhyydestä riippumatta nämä miehen ja naisen kumppanuussuhteet lisäsivät hengissäsäilymisen mahdollisuuksia huomattavasti. Yhteistyössä toimiva mies ja nainen, vaikkei perhettä ja jälkikasvua vielä olisikaan, ovat monin tavoin ylivoimaisempia kuin kaksi miestä tai kaksi naista. Tämä sukupuolten välinen parinmuodostus lisäsi henkiinjäämistä ja oli ihmisyyhteiskunnan varsinainen alku. Sukupuolten välinen työnjako edisti myös hyvinvointia ja lisäsi onnellisuutta.

2. Alkuaikojen äitivaltainen perhe

84:2.1 (932.7) Naisen jaksottainen verenvuoto samoin kuin hänen synnytyksessä menettämänsä veri antoivat ihmiselle jo ammuin aiheen luulla, että veri olisi lapsen luoja (jopa sielun tyyssija), ja siitä sai alkunsa verisiteen käsite ihmisten sukulaisuussuhteissa. Varhaisina aikoina polveutuminen laskettiin kokonaan naisen puolelta, sillä vain tästä perimyksen osasta voitiin ylipäättään olla varmoja.

84:2.2 (932.8) Se alkuperhe, joka kehkeytyi äidin ja lapsen välisestä vaistomaisesta biologisesta verisiteestä, oli väistämättä äitivaltainen, ja monet heimot pitivät kauan aikaa kiinni tästä järjestelystä. Äitijohtoinen perhe oli ainoa mahdollinen ylimenovaihe siirryttäessä

lauman kesken harrastetun ryhmäavioliiton vaiheesta moniavioisten ja yksiavioisten isävaltaisten perheiden myöhemmin ilmaantuneeseen ja kohentuneeseen kotielämään. Äitivaltainen perhe oli luonnonmukainen ja biologinen; isävaltainen perhe on sosiaalinen, taloudellinen ja poliittinen. Äitivaltaisen perherakenteen sitkeähenkisyys Pohjois-Amerikan punaisten ihmisten keskuudessa oli yksi tärkeimpiä syitä siihen, mikseivät muutoin pitkälle edistyneet irokeesit koskaan muodostaneet varsinaista valtiota.

84:2.3 (933.1) Niin kauan kuin tapasäännöt perheen äitivaltaisuudesta olivat vallitsevia, korkeinta valtaa käytti kodissa itse asiassa vaimon äiti. Jopa vaimon veljet ja näiden pojat valvoivat perhettä toimeliaammin kuin konsanaan aviomies. Isät saivat tavallisesti jopa uuden nimen lastensa mukaan.

84:2.4 (933.2) Varhaisimmat rodut eivät pitäneet isää kovinkaan suuressa kunniaassa, sillä he katsoivat lapsen olevan peräisin kokonaan äidistä. He uskoivat, että lapset muistuttivat isää vain siksi, että he asuivat yhdessä tai että lapset oli ”merkitty” tällä tavoin, koska äiti halusi heidän olevan isän näköisiä. Kun myöhemmin siirryttiin äitijohtoisesta perheestä isävaltaiseen perheeseen, isä otti kaiken kunnian lapsesta, ja monet raskaana olevaa naista koskeneet tabut ulotettiin koskemaan myös hänen aviomiestään.

Perheenlisäystä odottava isä lopetti työnteon, kun synnytyksen hetki läheni, ja synnytyksen tapahtuessa hän meni vaimon mukana vuoteeseen ja jäi sinne lepäämään kolmesta kahdeksaan päivän ajaksi. Vaimo saattoi nousta vuoteesta jo seuraavana päivänä ja ryhtyä raskaaseen työhön, mutta aviomies pysytteli vuoteessa

vastaanottamassa onnitteluja. Tämä kaikki oli osa niitä alkuaikojen tapasääntöjä, joiden tarkoituksena oli vahvistaa isän oikeus lapseen.

84:2.5 (933.3) Ensi alkuun oli tapana, että mies liittyi vaimonsa väkeen, mutta myöhemmin aikoina mies voi vaimostaan perityn hinnan maksettuaan tai tämän työllään lunastettuaan viedä vaimonsa ja lapset takaisin oman väkensä pariin. Siirtyminen äitivaltaisesta isävaltaiseen perheeseen selittää muutoin tarkoituksettomilta vaikuttavat, tietyn tyyppisiä serkusavioliittoja koskevat kiellot, kun muut vastaavanlaiset sukulaisavioliitot sen sijaan hyväksytään.

84:2.6 (933.4) Metsästysaikakaudelle kuuluneiden tapasääntöjen siirryttyä menneisyyteen, eli sitten kun paimentolaisuus päästi miehen valvomaan pääasiallisinta ravinnonlähdettä, äitivaltainen perhejärjestelmä tuli nopeasti tiensä päähän. Sen olemassaolo tyrehtyi yksinkertaisesti siihen, ettei se pystynyt menestykselliseen kilpailuun uudemman, isäjohtoisen perheen kanssa. Äidin miespuolisten sukulaisten hallussa oleva valta ei kyennyt kilpailemaan aviomies-isän käsiin keskittyneen vallan kanssa. Nainen ei ollut sellaisen moniosaisen tehtävän tasalla, että hän olisi kyennyt synnyttämään lapset sekä harjoittamaan jatkuvaa vallankäyttöä ja lisäämään valtaansa kotona. Kun tavaksi yhä laajemmin tuli vaimon varastaminen ja myöhemmin vaimon ostaminen, se oli omiaan jouduttamaan äitijohtoisen perheen siirtymistä historiaan.

84:2.7 (933.5) Valtavaa muutosta merkinnyt siirtyminen äitivaltaisesta isävaltaiseen perhemuotoon on eräs perinpohjaisimmista ja täydellisimmistä ihmiskunnan kautta aikojen toteuttamista

täyskäännösmäisistä suunnanmuutoksista. Tämä muutos johti heti suurempaan sosiaaliseen ilmeikkyyteen ja entistä laajempaan uusien asioiden kokeiluun perhe-elämän puitteissa.

3. Isävaltainen perhe

84:3.1 (933.6) Äidinvaisto saattoi kyllä johtaa naisen avioliittoon, mutta mikä hänet itse asiassa pakotti pysymään aviosuhteessa, oli miehen suurempi voima samoin kuin tapasääntöjen vaikutus.

Paimentolaiselämä pyrki luomaan uuden tapasääntöjen järjestelmän, patriarkaalistyyppisen perhe-elämän.

Paimentolaisuuden ja varhaiskantaisen maatalouden oloissa vallinneiden tapasääntöjen mukaan perheen yhtenäisyyden perustana oli isän kiistaton ja rajoittamaton auktoriteetti. Koko yhteisökenttä – olipa kysymys kansakunnasta tai perheestä – kulki patriarkaalisuutta edustavan yksinvaltaisen toimivallan vaiheen läpi.

84:3.2 (934.1) Se, miten vähäistä huomaavaisuutta naissukukuntaa kohtaan vanhatestamentillisena aikakautena osoitettiin, heijastelee totuudenmukaisesti niitä tapoja, joita paimentolaiset noudattivat. Heprealaiset patriarkat olivat kaikki paimentolaisia, niin kuin todistaa sanonta ”Herra on minun paimeneneni”.

84:3.3 (934.2) Mutta siitä, että miehellä oli menneinä aikakausina alhainen käsitys naisesta, ei voida moittia miestä sen enempää kuin naista itseäänkään. Nainen ei onnistunut saavuttamaan yhteiskunnallista arvonantoa alkukantaisina aikoina siksi, että hän

lamaan tui hädän hetkellä; hän ei kriisitilanteessa tehnyt vaikutusta eikä toiminut sankarillisesti. Äitiys oli olemassaolotaistelussa selvä vamma. Kun heimoa puolustettiin, äidinrakkaus oli vain haitaksi.

84:3.4 (934.3) Miehen taistelunhalua ja miehisyyttä ihaillessaan ja ylistäessään alkuaikojen naiset lisäsivät myös tahattomasti omaa riippuvaisuuttaan miehestä. Tällainen soturin jalustallenostaminen kohotti miehen itsetuntoa, samalla kun se yhtä lailla madalsi naisen itsetuntoa ja entisestään lisäsi hänen riippuvuuttaan.

Sotilasunivormu saa naisen tunne-elämän edelleenkin kuohuksiin.

84:3.5 (934.4) Edistyneempien rotujen keskuudessa naiset eivät ole yhtä kookkaita ja vahvoja kuin miehet. Naisesta – heikompi kun oli – tuli sen vuoksi sitäkin tahdikkaampi. Hän oppi jo ammuin käyttämään häikäilemättä hyväkseen sukupuolista viehätysvoimaansa. Hänestä tuli valppaampi ja vanhoillisempi kuin mies, jos kohta hieman pinnallisempi. Mies oli naista parempi taistelukentällä ja erämetsässä, mutta kotona nainen on yleensä ollut parempi johtaja kuin alkuvoimaisinkaan mies.

84:3.6 (934.5) Paimentolainen piti eläinlaumojaan elantonsa lähteenä, mutta kaikkina näinä paimentolaisuuden aikakausina naisen tuli silti edelleenkin hankkia kasvisravinto. Alkuaikojen miehen suhde maatyöhön oli kartteleva. Maatyö oli kaiken kaikkiaan aivan liian rauhanomaista, mitään seikkailuja ei sen piirissä ollut tarjolla. Asiaan vaikutti myös vanha taikausko, jonka mukaan naiset pystyivät kasvattamaan parempia kasveja, olivathan he äitejä. Monien takapajuisten heimojen keskuudessa miehet laittavat vielä

nykyisinkin liharuoan ja naiset valmistavat vihannekset. Ja kun Australian primitiiviset heimot ovat vaelluksella, naiset eivät koskaan käy saaliseläimen kimppuun, kun mies taas ei vaivaudu kumartumaan kaivaakseen juuren maasta.

84:3.7 (934.6) Naisen on aina ollut pakko tehdä työtä, nainen on vähintäänkin nykyaikoihin asti ollut varsinainen tuottaja. Mies on tavallisesti valinnut helpomman tien, ja tällainen eriarvoisuus on ollut vallalla läpi koko ihmisrodun historian. Nainen on aina ollut taakankantaja, joka perheen omaisuuden mukanaan kantamalla ja lapsista huolehtimalla on jättänyt miehen kädet vapaiksi, jotta tällä olisi tilaisuus käyttää niitä taistelussa ja metsästyksessä.

84:3.8 (934.7) Naisen ensimmäinen vapautuminen koitti, kun mies suostui viljelemään maata, suostui tekemään sellaista, jota siihen saakka oli pidetty naisen työnä. Otettiin pitkä askel eteenpäin, kun miespuolisia sotavankeja ei enää tapettu, vaan heidät orjuutettiin peltomiehiksi. Tämä koitui naisen vapautukseksi niin, että hän saattoi omistaa enemmän aikaa kodinhoitoon ja lastenkasvatukseen.

84:3.9 (934.8) Pikkulasten maidonsaannin turvaaminen johti vauvojen entistä varhaisempaan vierottamiseen, ja niin ollen useampien lasten synnyttämiseen, sikäli että äidit tällä tavoin vapautuivat toisinaan ilmenneestä ohimenevästä hedelmättömyydestään, samalla kun lehmänmaidon ja vuohenmaidon käyttö vähensi lapsikuolleisuutta suuresti. Ennen yhteiskunnan paimentolaisvaihetta äidit tapasivat imettää lapsiaan neljän ja viiden vuoden ikään saakka.

84:3.10 (934.9) Alkuajoille ominaisen sodankäynnin väheneminen supisti sukupuolten välisessä työnjaossa ilmennyttä epäsuhtaisuutta

huomattavasti. Mutta naisen osana oli edelleenkin varsinainen työnteko, kun mies sen sijaan suoritti vartiopalvelusta. Yhtäkään leiripaikkaa tai kylää ei voinut jättää vartiotta – ei yöllä eikä päivällä –, mutta koiran kesyttäminen helpotti tätäkin tehtävää. Maanviljelyn ilmaantuminen on yleensä kohottanut naisen vaikutusvaltaa ja sosiaalista asemaa. Näin oli joka tapauksessa asianlaita siihen aikaan asti, jolloin mies itse ryhtyi maanviljelijäksi. Ja niin pian kuin mies ryhtyi viljelemään maata, viljelymenetelmissä seurasi heti suuria parannuksia, joiden vaikutus tuntui vielä seuraavienkin sukupolvien aikana. Metsästäessään ja sotiessaan mies oli oppinut, mikä arvo piilee organisoinnissa, ja hän toi nämä menetelmät myös tuotantotoiminnan piiriin; ja kun hän myöhemmin otti vastatakseen suuresta osasta naisten työtä, paransi hän naisen löyhiä työmenetelmiä huomattavasti.

4. Naisen asema alkuaikojen yhteiskunnassa

84:4.1 (935.1)

Tarkasteltiinpa mitä aikakautta hyvänsä, niin naisen asema kertoo yleisesti ottaen melko luotettavasti sen, miten pitkälle avioliitto on sosiaalisena instituutiona kehittynyt, kun itse avioliiton edistymisen taas on kohtalaisen tarkka inhimillisen sivilisaation edistysaskelet rekisteröivä mittari.

84:4.2 (935.2)

Naisen asema on aina ollut sosiaalinen paradoksi, sillä hän on aina ollut taitava ohjailemaan miehiä; hän on aina osannut hyödyntää miehen voimakkaampaa sukupuoliviettä omien etujensa ajamiseen ja oman asemansa edistämiseen. Sukupuolista viehätysvoimaansa taitavasti hyväkseen käyttämällä hän on useinkin kyennyt hallitsemaan ja vallitsemaan miestä, jopa silloin kun tämä on pitänyt häntä viheliäisessä orjuudessa.

84:4.3 (935.3)

Muinaisaikojen nainen ei ollut miehelle mikään ystävä, sydänpöyry, rakastaja tai kumppani, vaan pikemminkin omaisuuserä, palvelija tai orja – ja myöhemmin – liikekumppani, leikkikalua ja synnyttäjää. Kunnollisten ja tyydyttävien sukupuolisuhteiden edellytyksenä on kuitenkin aina ollut se, että nainen on niissä mukana omasta tahdostaan ja suostumuksestaan, ja tämä on aina antanut älykkäille naisille hyvinkin suuren mahdollisuuden vaikuttaa omaan välittömään ja henkilökohtaiseen asemaansa kokonaan siitä riippumatta, mikä heidän sosiaalinen asemansa oli naissukupuolen edustajina. Mutta miehen tuntemaa epäluottamusta ja epäluuloa ei alkuunkaan hälventänyt se, että naiset, pyrkiessään helpottamaan orjan asemaansa, joutuivat kaiken aikaa turvautumaan oveluuteen.

84:4.4 (935.4)

Sukupuolten on ollut sangen vaikea ymmärtää toisiaan. Miehen mielestä naista oli vaikea ymmärtää, ja hän suhtautui naiseen tavalla, joka oli omituinen sekoitus tietämättömyyden epäluottamusta ja pelokasta lumoutumista, ellei hän sitten suhtautunut naiseen epäluuloa ja halveksuntaa tuntien. Monien heimojen ja rotujen perimätiedot säilyttävät vaikeuksien syyn Eevan,

Pandoran tai jonkun muun naissukukunnan edustajan niskoille. Nämä kertomukset väänneltiin aina niin, että tilanne saatiin näyttämään siltä kuin nainen olisi saattanut kirouksen miehen päälle. Ja tämä kaikki kuvastaa naista kohtaan entisaikaan yleismaailmallisesti tunnettua epäluottamusta. Niiden syiden joukossa, jotka esitettiin papiston selibaatin tueksi, mainittiin tärkeimpänä naisen alhaisuus. Se seikka, että useimmat noidiksi otaksutut henkilöt olivat naisia, ei ollut omiaan parantamaan tämän sukupuolen ikivanhaa mainetta.

84:4.5 (935.5) Miehet ovat kauan aikaa pitäneet naisia omituisina, jopa epänormaaleina. He ovat jopa uskoneet, ettei naisilla ole sielua; siksi naisilta evättiin nimi. Ensimmäinen sukupuoliyhteys naisen kanssa oli varhaisimpina aikoina suunnattoman pelon aihe, ja tavaksi muodostuikin, että neitsyen kohdalla ensimmäisen makaamisen suoritti pappi. Jopa naisen varjoa pidettiin vaarallisena.

84:4.6 (935.6) Yhteen aikaan katsottiin yleisesti, että lapsivuoteus teki naisesta vaarallisen ja epäpuhtaan. Ja monien heimojen tapasäännöt määräisivät, että äidin piti lapsen syntymän jälkeen käydä läpi laajamittaiset puhdistautumisseremoniat. Ellei oteta lukuun niitä ryhmiä, joiden keskuudessa aviomies oli mukana lapsivuoteessa, niin odottavaa äitiä karteltiin, hänet jätettiin omiin hoteisiinsa. Muinaisajan ihmiset karttoivat jopa sellaista, että lapsenpäästö tapahtui sisällä talossa. Vanhoille naisille annettiin vihdoinkin lupa auttaa äitiä synnytyksessä, ja tästä tavasta sai alkunsa kättilön ammatti. Synnytyspolttojen aikana puhuttiin ja tehtiin joukoittain kaikenlaista hassua, jotta olisi helpotettu lapsenpäästöä.

Vastasyntyneen päälle oli vainajahenkien väliintulon estämiseksi tapana pirskontaa pyhää vettä.

84:4.7 (935.7) Sekoittumattomien heimojen keskuudessa synnytys oli verrattain helppo kestäen vain pari, kolme tuntia. Sekoittuneiden rotujen kohdalla synnytys on harvoin yhtä helppo. Jos nainen kuoli synnytykseen, varsinkin jos se tapahtui hänen synnyttäessään kaksosia, uskottiin hänen syyllistyneen aviorikokseen henkien kanssa. Myöhempinä aikoina pitivät korkeammalle ehtineet heimot synnytykseen kuolemista taivaan tahtona, ja tällaisten äitien katsottiin menehtyneen jaloa asiaa toimittaessaan.

84:4.8 (936.1) Niin kutsuttu naisellinen vaatimattomuus pukeutumisen ja persoonansa paljastamisen suhteen perustui kuolettavaan pelkoon siitä, että nainen joutuisi huomion kohteeksi kuukautisten aikana. Jos antoi ulkopuolisen huomata tällaisen tilansa, se oli vakava synti, rikkomus tabua vastaan. Muinaisten tapasääntöjen mukaan jokainen nainen – nuoruudesta hedelmällisen iän loppuun saakka – joutui alistumaan joka kuukausi siihen, että hänet yhden täyden viikon pituiseksi ajaksi eristettiin kokonaan oman perheensä ja yhteisönsä ulkopuolelle. Kaikki, mitä hän kosketti; tuoli, jolla hän istui; vuode, jossa hän lepäsi; kaikki olivat ”saastaisia”. Pitkän aikaa oli tapana, että tyttö jokaisten kuukautisten jälkeen piestiin raa’asti pahan hengen karkottamiseksi hänen ruumiistaan. Mutta kun nainen ohitti hedelmällisen iän, häntä kohdeltiin tavallisesti huomaavaisemmin ja hänelle myönnettiin enemmän oikeuksia ja erivapauksia. Kaiken tämän huomioon ottaen ei ollut kovinkaan outoa, jos naisia halveksittiin. Vielä kreikkalaisetkin pitivät kuukautisvuotoista naista

yhtenä kolmesta suuresta saastaisuuden syystä; kaksi muuta olivat sianliha ja valkosipuli.

84:4.9 (936.2) Olivatpa nämä muinaiset käsitykset miten järjettömiä hyvänsä, ne saivat silti jotain hyvääkin aikaan sikäli, että ne soivat yllirasittuneille naisille – ainakin kun he olivat vielä nuoria – joka kuukausi yhden viikon verran tervetullutta lepoa ja tilaisuuden hyödylliseen mietiskelyyn. Tällä keinoin he saattoivat hioa älyään tullakseen muun ajan toimeen miespuolisten kumppaniensa kanssa. Tämä naisten eristäminen suojeli myös miehiä liialliselta sukupuolisten halujen tyydyttämiseltä, mikä vaikutti epäsuorasti väestönkasvun rajoittumiseen ja itsehillinnän kasvuun.

84:4.10 (936.3) Astuttiin aimo askel eteenpäin, kun mieheltä evättiin oikeus mielivaltaiseen vaimonsa tappamiseen. Edistysaskelta merkitsi myös se, että nainen sai omistaa häälahjat. Myöhemmin hän saavutti laillisen oikeuden omaisuuden omistamiseen, hallintaan ja jopa luovuttamiseen, mutta hyvin pitkään häneltä evättiin oikeus hoitaa kirkon tai valtion virkaa. Naista on kohdeltu enemmän tai vähemmän omaisuutena aina kahdennellekymmenennelle Kristuksen jälkeiselle vuosisadalle asti ja vielä sen kuluessakin. Maailmanlaajuisesti hän ei vieläkään ole vapautunut miehen hallitsemasta eristyneisyydestä. Edistyneiden kansojen keskuudessa esiintyvä miehen pyrkimys suojella naista on sekin aina ollut julkilausumatonta miehen ylemmyyden korostamista.

84:4.11 (936.4) Mutta alkuaikojen naiset eivät säälineet itseään, toisin kuin heidän vasta äskettäin vapautuneet sisarensa ovat taipuvaisia

tekemään. He olivat kaikesta huolimatta kokolailla onnellisia ja tyytyväisiä, parempaa tai erilaista elämäntapaa he eivät tohtineet edes kuvitella.

5. Nainen kehittyvien tapasääntöjen kohteena

84:5.1 (936.5) Suvunjatkamisessa nainen on miehen kanssa tasavertainen, mutta kun on puhe kumppanuudesta elämän ylläpitämiseksi, nainen ponnistelee selvästi epäedullisista lähtökohdista, ja tämän hänen kannettavakseen pakosta tulevan, äitiydestä koituvan rasitteen voivat hyvittää vain edistyvän sivilisaation valistuneet tavat sekä miehen omaksuma yhä laajempi oikeudentuntoisuus.

84:5.2 (936.6) Yhteiskunnan kehittyessä sukupuolielämän normit kohosivat naisten keskuudessa korkeammalle, sillä he kärsivät sukupuolielämää säätelevien tapasääntöjen rikkomisesta miestä enemmän. Miehen seksuaalinormit ovat vasta verkalleen paranemassa, ja niin tapahtuu pelkästään sivilisaation edellyttämän oikeudentunnon johdosta. Luonto ei tiedä oikeudenmukaisuudesta mitään – synnytystuskat se panee pelkästään naisen kärsittäviksi.

84:5.3 (936.7) Nykyajalle ominainen ajatus sukupuolten tasa-arvoisuudesta on kaunis ja yhä pitemmälle edistyvän sivilisaation arvon mukainen, mutta luonnosta ei sellaista tavata. Kun mahti on oikeutta, niin mies harjoittaa mahtiaan naista kohtaan. Milloin taas

vallalla ovat enemmänkin oikeamielisyys, rauha ja oikeudenmukaisuus, nainen nousee vähitellen orjuudesta ja mitättömyydestä. Naisen sosiaalinen asema on yleisesti vaihdellut kääntäen verrannollisesti kunkin kansakunnan tai aikakauden militaristisuusasteen suhteen.

84:5.4 (937.1) Mutta ei mies tietoisesti eikä tarkoituksellisesti anastanut naisen oikeuksia palauttaakseen ne sitten vähitellen ja vastahakoisesti hänelle takaisin, vaan tämä kaikki oli muuan sosiaalisen kehityksen tiedostamaton ja tahaton välinäytös. Kun tuli reaalisesti aika naisen päästä nauttimaan laajemmista oikeuksista, hän ne kyllä silloin saikin ja saipa vielä täysin miehen tietoisesta asiaan suhtautumisesta riippumatta. Tapasäännöt muuttuvat hitaasti mutta varmasti, niin että ne luovat puitteet sellaisille suunnanmuutoksille, jotka ovat osa sivilisaation taukoamatonta kehittymistä. Tapasääntöjen kehittyminen tarjosi naisille vähä vähältä yhä parempaa kohtelua, ja heimot, jotka itsepintaisesti jatkoivat naisten julmaa kohtelua, eivät säilyneet olemassaolon piirissä.

84:5.5 (937.2) Adamiitit ja nodiitit osoittivat naisille yhä enemmän tunnustusta, ja vaeltavien andiittien vaikutuspiiriin tulleet ryhmät ovat osoittaneet taipumusta omaksua vaikutteita niistä Eedenin opetuksista, jotka käsittelivät naisen paikkaa yhteiskunnassa.

84:5.6 (937.3) Alkuaikojen kiinalaiset samoin kuin kreikkalaiset kohtelivat naisia paremmin kuin useimmat ympäristön kansanheimot. Mutta heprealaiset suhtautuivat naisiin tavattoman epäluuloisesti. Länsimaissa naisen nousu on ollut vaikeaa, missä

vallalla ovat olleet kristinuskoon liitetyt Paavalin opit, jos kohta kristinuskon toisaalta myös edisti tapasääntöjä määrätessään miehelle entistä tiukemmat sukupuolikäyttäytymisen normit. Naisen tilanne on jotakuinkin toivoton siinä erikoislaatuudessa alennustilassa, joka hänen osalleen on langennut muhamettilaisuudessa, ja vielä sitäkin huonommat oltavat hänellä on useiden muiden itämaisten uskontojen opetusten vaikutuspiirissä.

84:5.7 (937.4) Naisen vapautti todellisuudessa tiede – ei uskonto. Vasta nykyajan tehdaslaitos kirvoitti hänet suuremmassa määrin kodin kahleista. Miehen fyysiset kyvyt eivät enää olleet korvaamattoman tärkeitä uuden elämänylläpitomekanismin vallitessa, ja tiede muutti elämisen ehtoja siinä määrin, ettei miestyövoima ole enää ollut yhtä paljon naistyövoimaan nähden ylivoimaisempaa.

84:5.8 (937.5) Nämä muutokset ovat vieneet siihen suuntaan, että nainen on vapautunut kotitöiden orjuudesta, ja ne ovat saaneet aikaan sellaisen muutoksen hänen asemassaan, että hänellä on nykyisin käytännöllisesti katsoen saman verran henkilökohtaista vapautta kuin miehellä, ja hän käyttää sukupuoliasioissa yhtä paljon päätösvaltaa kuin mies. Naisen arvon määräsi muinoin se, miten kyvykäs hän oli tuottamaan ravintoa, mutta uudet keksinnöt ja vauraus ovat antaneet hänelle mahdollisuuden luoda uusi maailma, jossa toimia: sulouden ja viehättävyyden sfäärit. Teollisuus on näin voittanut tiedostamattaan ja tahattomasti käymänsä taistelun naisen yhteiskunnallisen ja taloudellisen vapautumisen puolesta. Ja taas

kerran on evoluutio onnistunut sellaisessa, jossa jopa ilmoitus epäonnistui.

84:5.9 (937.6) Valistuneiden kansanheimojen etääntyminen niistä epätasa-arvoisista tapasäännöistä, jotka määrittelevät naisen paikan yhteiskunnassa, on äärimmäisyydessään todellakin ollut heiluriliikkeen kaltaista. Teollistuneiden rotujen keskuudessa nainen on saavuttanut miltei kaikki oikeudet ja hänet on vapautettu monista velvollisuuksista, kuten asepalveluksesta. Jokainen helpotus olemassaolotaistelussa on koitunut naisen vapautukseksi, ja hän on välittömästi hyötynyt jokaisesta askelesta kohti yksiavioisuutta. Heikompi osapuoli saavuttaa aina suhteettomia etuja jokaisessa yhteiskunnan edistyvän kehityksen myötä seuraavassa tapasääntöjen tarkistuksessa.

84:5.10 (937.7) Pariavioliiton ihanteiden myötä nainen on lopultakin saanut tunnustusta, arvostusta, riippumattomuutta, tasa-arvoisuutta ja opetusta. Mutta osoittautuuko hän koko tämän uuden ja ennen kokemattoman saavutuksen arvoiseksi? Reagoiko nykyajan nainen tähän suurta saavutusta merkitsevään sosiaaliseen vapautukseen toimettomuudella, välinpitämättömyydellä, hedelmättömyydellä ja uskottomuudella? Nainen on nyt kahdennellakymmenennellä vuosisadalla käymässä läpi pitkän maailmassaolonsa ratkaisevaa koetta!

84:5.11 (938.1) Nainen on miehen tasavertainen kumppani rodun uusien jäsenten maailmaansaattamisessa, hän on näin ollen aivan yhtä tärkeä siinä suhteessa, millaiseksi rodun kehitys kääntyy. Siksi evoluutio onkin yhä laajemmin toiminut naisen oikeuksien

toteutumisen hyväksi. Mutta naisen oikeudet eivät millään muotoa ole miehen oikeuksia. Nainen ei voi menestyä miehen oikeuksia käyttäen, yhtä vähän kuin mies voi menestyä naisen oikeuksien varassa.

84:5.12 (938.2) Kummallakin sukupuolella on oma tunnusomainen elämänpiirinsä ja omat oikeutensa tuon piirin sisällä. Mikäli nainen pyrkii nauttimaan kirjaimellisesti kaikista miehen oikeuksista, silloin ei mikään estä, etteikö säälimätön ja tunteeton kilpailu ennemmin tai myöhemmin syrjäytä sitä ritarillisuutta ja sitä erityistä huomaavaisuutta, josta monet naiset nyt nauttivat ja jota he ovat vasta aivan äskettäin saaneet miehet osoittamaan.

84:5.13 (938.3) Sivilisaatio ei milloinkaan kykene hävittämään sukupuolten käyttäytymisen välistä kuilua. Tavat muuttuvat aikakaudesta toiseen, mutta vaisto ei muutu milloinkaan. Syntymässä saatu äidillinen hellyydetunne ei milloinkaan salli sellaista, että vapautuneesta naisesta tulisi tuotantoelämän piirissä vakavasti otettava miehen kilpailija. Ainiaan kumpikin sukupuoli tulee pysymään toista verrattomampana omalla alallaan eli aloilla, jotka biologinen erilaistuminen ja mentaalinen erilaisuus määräävät.

84:5.14 (938.4) Kummallakin sukupuolella on aina oleva oma erityinen elämänpiirinsä, vaikka ne monin kohdin menevätkin päällekkäin. Vain sosiaalisessa kentässä miehet ja naiset tulevat kilpailemaan samoin ehdoin.

6. Miehen ja naisen välinen kumppanuus

84:6.1 (938.5) Lisääntymisvietti saattaa miehet ja naiset vääjäämättä yhteen jatkamaan sukua, mutta se ei yksin takaa, että he myös pysyisivät yhdessä ja harjoittaisivat keskinäistä yhteistyötä eli kodinperustamista.

84:6.2 (938.6) Ihmisen jokaiseen menestykselliseen instituutioon sisältyy henkilökohtaisten etujen vastakohtaisuuksia, jotka on sovitettu käytännölliseksi työskentelyharmoniaksi, eikä kodinrakennus ole tässä suhteessa mikään poikkeus. Avioliitto, kodinrakennuksen perusta, on sen vastakohtaisuuksien leimaaman yhteistoiminnan ilmentymä, joka niin usein luonnehtii luonnon ja yhteiskunnan välisiä suhteita. Ristiriita ei ole vältettävissä. Pariutuminen on myötäsyttyistä, se on luonnonmukaista. Mutta avioliitto ei ole biologinen vaan sosiologinen ilmiö. Intohimo takaa, että mies ja nainen päätyvät yhteen, mutta intohimoa heikompi vanhempainvaisto samoin kuin sosiaaliset tapasäännöt pitävät heidät yhdessä.

84:6.3 (938.7) Mies ja nainen ovat käytännön kannalta katsottuna saman lajin kaksi eri muunnosta, jotka elävät läheisessä ja intiimissä suhteessa. Heidän katsantokantansa ja koko heidän tapansa reagoida elämään ovat olennaisesti erilaisia. He eivät kerta kaikkiaan kykene täyteen ja todelliseen toistensa ymmärtämiseen. Täydellinen sukupuolten välinen ymmärrys ei ole saavutettavissa.

84:6.4 (938.8) Naisilla tuntuu olevan enemmän intuitiota kuin miehillä, mutta he näyttävät olevan myös jonkin verran epäloogisempia. Nainen on aina kuitenkin ollut moraalin lipunkantaja ja

ihmiskunnan hengellinen johtaja. Käsi, joka kiikuttaa kehtoa, on edelleenkin kohtalon tuttu.

84:6.5 (938.9) Miehen ja naisen olemuksen, reagoinnin, suhtautumisen ja ajattelun välillä ilmenevien erojen ei missään tapauksessa tulisi aiheuttaa huolta, vaan niitä tulisi pitää ihmiskuntaa suuresti hyödyttävinä – sekä yksilöä että kokonaisuutta ajatellen. Monet universumin luotujen olentoluokat on persoonallisuuden julkitulon osalta luotu kaksiaspektisiksi. Kuolevaisten, Aineellisten Poikien ja midsoniittien keskuudessa tämä ero määritellään miespuolisuudeksi ja naispuolisuudeksi; serafien, kerubien ja morontiaaseuralaisten keskuudessa se on saanut nimikkeen ”positiivinen” eli ”asioihin tarttuva” ja ”negatiivinen” eli ”vetäytyvä”. Tällaiset kaksinaisyhdistymät lisäävät suuresti käyttökelpoisuutta ja auttavat luontaisten rajoittuneisuuksien voittamisessa, kuten tekevät myös tietyt kolmiyhteiset yhdistymät Paratiisi–Havona-järjestelmässä.

84:6.6 (939.1) Miehet ja naiset tarvitsevat toisiaan morontiaalisessa ja hengellisessä elämänvaiheessa, samoin kuin kuolevaisena elättävän vaiheenkin aikana. Miehen ja naisen välillä katsantokannoissa ilmenevät eroavuudet säilyvät vielä ensimmäisen elämän tuolla puolellakin ja koko paikallis- ja superuniversumissa suoritettavan ylösnousemuksen kuluessa. Ja vielä Havonassakin pyhiinvaeltajat, jotka kerran olivat miehiä ja naisia, auttavat yhä toisiaan noustessaan kohti Paratiisia. Eikä luotu olento koskaan, edes Lopullisuuden Saavuttajakunnassa, tule muuttamaan muotoaan niin paljon, että muutos pyyhkisi pois ne persoonallisuuden suuntautumiset, joita ihmiset kutsuvat miespuolisuudeksi ja

naispuolisuudeksi, vaan nämä ihmissuvun kaksi perusmuunnelmaa tulevat aina kiinnostamaan toisiaan, antamaan toisilleen virikkeitä, rohkaisemaan ja auttamaan toisiaan; aina ne tulevat olemaan riippuvaisia keskinäisestä yhteistyöstään maailmankaikkeuden hämmentäviä ongelmia ratkoessaan ja moninaisia kosmisia vaikeuksia selvittäessään.

84:6.7 (939.2) Vaikkeivät sukupuolet koskaan voikaan toivoa ymmärtävänsä toinen toistaan täydellisesti, ne täydentävät silti tehokkaasti toisiaan, ja vaikka yhteistyö persoonallisuuden tasolla onkin usein enemmän tai vähemmän vastakohtaista, se kykenee kuitenkin ylläpitämään yhteiskuntaa ja uusintamaan sen. Avioliitto on instituutio, jonka tarkoituksena on sovittaa sukupuolten välillä ilmenevää eroavaisuutta ja huolehtia siitä, että sivilisaatio jatkuu, sekä varmistaa se, että rotu tuottaa jälkeläisiä.

84:6.8 (939.3) Avioliitto on kaikkien ihmisinstituutioiden äiti, sillä se johtaa suoraa tietä kodin perustamiseen ja kodin ylläpitämiseen; ja koti on yhteiskunnan rakenteellinen perusta. Perhe kytkeytyy elintärkeällä tavalla itsesäilytysmekanismiin. Se on ainoa toivo siitä, että rodun olemassaolo jatkuu sivilisaation edellyttämien tapasääntöjen alaisuudessa, samalla kun se mitä tehokkaimmalla tavalla tarjoaa tietyt varsin suurta tyydytystä tuottavat omien mielihalujen toteuttamismuodot. Perhe on ihmisen suurin puhtaasti inhimillinen aikaansaannos, sillä siinä yhdistyy miehen ja naisen biologisten suhteiden evoluutio aviomiehen ja aviovaimon välisiin sosiaalisiin suhteisiin.

7. Perhe-elämän ihanteet

84:7.1 (939.4) Sukupuolinen pariutuminen on vaistomaista. Lapset ovat sen luonnollinen seuraus. Ja näin perhe ilmaantuu automaattisesti olemassaolon piiriin. Minkälaatuisia ovat rodun tai kansakunnan muodostavat perheet, siitä määräytyy kyseisen yhteiskunnan laatu. Jos perheet ovat hyviä, yhteiskuntakin on hyvä. Juutalaisten ja kiinalaisten suurenmoinen kulttuurinen vakaus perustuu nämä kansakunnat muodostavien perheryhmien lujuuteen.

84:7.2 (939.5) Naisen vaistomainen lapsiin kohdistuva rakkaus ja hoiva tekivät hänestä vaivihkaa sen osapuolen, joka oli kiinnostunut avioliiton ja alkukantaisen perhe-elämän edistämisestä. Vasta myöhempien tapasääntöjen ja sosiaalisten sovinnastapojen kehittämä paine pakotti miehen kodinrakentamiseen. Hänen kiinnostumisensa avioliiton solmimiseen ja kodin perustamiseen oli hidasta, sillä sukupuoliaktista ei hänelle koidu mitään biologisia seuraamuksia.

84:7.3 (939.6) Sukupuolisuhte on luonnollinen ilmiö, mutta avioliitto on sosiaalinen, ja se on aina ollut tapojen säätelemä. Tapasäännöt (uskonnolliset, moraaliset ja eettiset) yhdessä omistamisen, ylpeyden ja ritarillisuuden kanssa vakauttavat avioliitto- ja perheinstituutiota. Aina kun tapasäännöissä esiintyy horjuvuutta, sitä ilmenee myös koti- ja avioliittoinstituution vakaudessa. Avioliitto on nyt siirtymässä vaiheesta, jossa se on omaisuuteen liittyvä asia, vaiheeseen, jossa se on henkilöiden suhteita koskeva asia.

Entisaikaan mies suojeli naista, koska tämä oli hänen tavaraansa, ja nainen oli kuuliainen samasta syystä. Oltiinpa tämän järjestelmän ansioista mitä mieltä hyvänsä, se toi joka tapauksessa mukanaan vakautta. Nykyään naista ei enää lueta omaisuudeksi, ja on ilmaantumassa kokonaan uusia tapasääntöjä, joiden tarkoituksena on vakaannuttaa avioliitto- ja koti-instituutiota:

84:7.4 (939.7) 1. Uskonnon uusi rooli – opetus, jonka mukaan on välttämätöntä kokea äitiys ja isyys, ajatus kosmoksen kansalaisten tuottamisesta, entistä laajempi ymmärrys siitä, että jälkeläisten tuottaminen – se, että saa antaa Isälle poikia – on etuoikeus.

84:7.5 (940.1) 2. Tieteen uusi rooli – jälkeläisten tuottaminen on yhä suuremmassa määrin muuttumassa vapaaehtoiseksi ihmisten säätelemäksi asiaksi. Muinaisina aikoina ymmärryksen puuttuminen takasi, että lapsia ilmaantui, vaikkei minkäänlaista halua sellaiseen ollutkaan.

84:7.6 (940.2) 3. Nautintoa tuottavien houkuttimien uusi funktio – tämä tuo rodun säilymiseen kokonaan uuden tekijän; muinaisaikojen ihminen jätti ei-toivotut lapset kuolemaan, nykyajan ihmiset eivät suostu sellaisia synnyttämään.

84:7.7 (940.3) 4. Vanhempainvaiston koheneminen. Jokainen sukupolvi on tässä vaiheessa taipuvainen poistamaan rodun jälkeläisvirrasta yksilöt, joiden vanhempainvaisto ei ole riittävän

voimakas taatakseen lasten, seuraavan sukupolven mahdollisten vanhempien, tuottamisen.

84:7.8 (940.4) Mutta instituutiona, yhden miehen ja yhden naisen välisen kumppanuuden ominaisuudessa, koti on peräisin aivan erityisesti Dalamatian ajoilta, noin puoli miljoonaa vuotta sitten, sillä Andonin ja hänen lähimpien jälkeläistensä harjoittamista yksiavioisista tavoista oli luovuttu jo paljon tätä ennen. Perhe-elämästä ei kuitenkaan ollut paljon kerskaamisen aiheeksi ennen nodiittien ja sittemmin ilmaantuneiden adamiittien aikoja. Aatamalla ja Eevalla oli lähtemätön vaikutus koko ihmiskuntaan; Eedenin puutarhassa nähtiin nimittäin ensi kertaa maailman historiassa, että miehet ja naiset työskentelivät rinta rinnan. Eedenin ihanne – perhe, jossa kaikki toimivat puutarhureina – oli Urantialla uusi idea.

84:7.9 (940.5) Alkuaikojen perhe koostui läheisesti yhteen kuuluvista työryhmän jäsenistä – orjat mukaan luettuina –, jotka kaikki elivät samassa asumuksessa. Avioliitto ja perhe-elämä eivät aina käyneet yksiin, mutta ne ovat pakostakin liittyneet läheisesti toisiinsa. Naisen toivelistalla on aina ollut perheen erillisyyks, ja lopulta hän saikin tahtonsa läpi.

84:7.10 (940.6) Jälkeläisten rakastaminen on miltei yleismaailmallista, ja sillä on henkiinjäämisen kannalta selvästikin arvoa. Muinaiset ihmiset uhrasivat aina äidin edut lapsen hyvinvoinnin hyväksi. Pesemisen sijasta eskimoäiti yhä vieläkin nuolee vauvansa. Mutta alkuaikojen äidit ruokkivat lapsiaan ja välittivät heistä vain niin

kauan kuin nämä olivat aivan nuoria; eläinten tavoin hekin hylkäsivät lapsensa, heti kun nämä varttuivat. Kestävät ja jatkuvat ihmisten väliset yhteenliittymät eivät ole koskaan perustuneet pelkästään biologiseen kiintymykseen. Eläimet rakastavat lapsiaan, ihminen – sivistynyt ihminen – rakastaa myös lastenlapsiaan. Kuta korkeatasoisempi sivilisaatio on, sitä suurempi on vanhempien ilo lastensa edistymisestä ja menestyksestä; näin ilmaantui uusi ja korkeampi tietoisuus *nimiylpeydestä*.

84:7.11 (940.7) Muinaiskansojen keskuudessa esiintyneet suurperheet eivät välttämättä perustuneet kiintymykseen, vaan useita lapsia haluttiin siksi, että

84:7.12 (940.8) 1. He olivat työntekijöinä arvokkaita.

84:7.13 (940.9) 2. He olivat vanhuudenturva.

84:7.14 (940.10) 3. Tyttäret olivat kaupattavissa.

84:7.15 (940.11) 4. Perheylpeys vaati perheen nimeä kantavien lisäämistä.

84:7.16 (940.12) 5. Pojat merkitsivät turvaa ja suojelusta.

84:7.17 (940.13) 6. Aaveidenpelko aiheutti kammoa yksinoloa kohtaan.

84:7.18 (940.14) 7. Tietyt uskonnot vaativat jälkeläisiä.

84:7.19 (940.15) Ellei onnistu saamaan poikalapsia, se on esi-isänpalvojien mielestä koko ajallisuuden ja ikuisuuden suurin mahdollinen onnettomuus. Poikia he haluavat saada ennen kaikkea siksi, että nämä toimittaisivat kuolemanjälkeiset juhlat, suorittaisivat vaaditut uhrit, jotta vainajan henki pääsisi etenemään henkien maan läpi.

84:7.20 (941.1) Muinaisten villi-ihmisten keskuudessa lasten kurinpito aloitettiin sangen varhaisessa vaiheessa. Ja lapsi tajusi pian, että tottelemattomuus merkitsi pulaanjoutumista tai jopa kuolemaa eli juuri samaa, mitä se merkitsi eläimillekin. Se juuri, että sivilisaatio suojelee lasta ajattelemattoman käyttäytymisen luonnollisilta seuraamuksilta, myötävaikuttaa nykyaikana esiintyvään kurittomuuteen varsin merkittävästi.

84:7.21 (941.2) Eskimolapset menestyvät ilman suurempaa kuritusta ja nuhdetta yksinkertaisesti siitä syystä, että he ovat luonnostaan sävyisiä pikku eläimiä. Sekä punaisten että keltaisten ihmisten lapset ovat miltei yhtä säyseitä. Mutta andiittista perintöainesta omaavien rotujen keskuudessa lapset eivät ole yhtä levollisia. Niinpä nämä enemmän mielikuvitusta ja seikkailumieltä omaavat nuoret tarvitsevatkin enemmän opetusta ja kurinpitoa. Seuraavat seikat tekevät nykyisistä lastenkasvatusongelmista entistäkin vaikeampia:

84:7.22 (941.3) 1. Rotujen korkea sekoittuneisuuden aste.

84:7.23 (941.4) 2. Keinotekoinen ja pintapuolinen opetus.

84:7.24 (941.5) 3. Lapsilta puuttuva tilaisuus saada sivistystä vanhempiaan jäljittelemällä, sillä vanhemmat ovat niin suuren osan aikaa poissa perhepiiristä.

84:7.25 (941.6) Entisaikaiset käsitykset perhekurista pohjautuivat biologiaan: Ne ilmaantuivat siitä oivalluksesta, että vanhemmat olivat lapsen olemuksen luoja. Edistyvät perhe-elämän ihanteet ovat johtamassa siihen käsitykseen, että lapsen maailmaansaattaminen

sen sijaan, että se antaisi joitakin vanhemman oikeuksia, tuokin mukanaan ihmisen olemassaoloon liittyvän suurimman vastuun.

84:7.26 (941.7) Sivilisaatio katsoo, että vanhemmille kuuluvat kaikki velvollisuudet, lapselle kuuluvat kaikki oikeudet. Lapsen vanhempiaan kohtaan tuntema kunnioitus ei synny siitä, että hän on tietoinen lapsen maailmaansaattamisesta vanhemmille koituvista velvollisuuksista, vaan se kasvaa luonnostaan siitä huolenpidosta, opetuksesta ja kiintymyksestä, jota osoitetaan rakkautta tuntien autettaessa lasta voittamaan elämän taistelu. Oikea isä ja oikea äiti ovat antautuneet loputtomaan palvelemiseen ja huolehtimiseen, minkä viisas lapsi alkaa vähitellen tiedostaa ja sitä arvostaa.

84:7.27 (941.8) Nykyisenä teollisuuden ja kaupunkielämän aikakautena avioliittoinstituutio kehittyi uusien taloudellisten suuntaviivojen mukaan. Perhe-elämä on käynyt aina vain kalliimmaksi, sillä lapsista, jotka ennen olivat eräs varallisuuserä, on tullut taloudellisia rasitteita. Mutta itse sivilisaation tulevaisuuden varmuus on yhä sen varassa, että kulloinenkin sukupolvi haluaa tehdä sijoituksen seuraavan ja sitä seuraavien sukupolvien hyvinvoinnin hyväksi. Ja jokainen yritys siirtää vanhemmille kuuluva vastuu valtion tai kirkon niskoille on sivilisaation menestystä ja edistymistä ajatellen osoittautuva tuhoisaksi teoksi.

84:7.28 (941.9) Avioliitto – lapset ja heidän myötänsä perhe-elämä – on ihmisluontoon kuuluvien korkeimpien potentiaalien kannalta virikkeitä tarjoavaa, ja samalla se suo ihanteellisen ilmaisukanavan

näille kuolevaisen persoonallisuuteen sisältyville, uutta elvykettä saaneille ominaisuuksille. Perhe pitää huolen ihmiskunnan biologisesta jatkuvuudesta. Koti on se luonnollinen sosiaalinen areena, jolla kasvavat lapset voivat ymmärtää veriveljeyden etiikkaa. Perhe on veljeyden perusyksikkö, ja sen piirissä vanhemmat ja lapset oppivat niitä kärsivällisyyden, altruismin, suvaitsevuu­den ja pitkämielisyyden läksyjä, jotka ovat tuiki välttämättömiä, jotta veljeys toteutuisi kaikkien ihmisten keskuudessa.

84:7.29 (941.10) Ihmisyhteiskunta paranisi huomattavasti, jos sivistyneet rodut palaisivat nykyistä yleisemmin andiittien noudattamaan tapaan pitää perheneuvotteluja. He eivät perheen hallintojärjestelmän osalta noudattaneet patriarkaalista tai itsevaltaista johtamismuotoa. He olivat varsin veljellisiä ja toverillisiä keskustellen vapaasti ja kaartelematta jokaisesta perhettä koskevasta ehdotuksesta ja säätelytoimesta. He olivat ihanteellisen veljellisiä kaikissa perheen hallintoon liittyvissä asioissa. Ihanneperheessä veljellinen uhrautuminen lisää lasten ja vanhempien keskinäistä kiintymystä.

84:7.30 (942.1) Perhe-elämä on aidon moraalisuuden edelläkävijä, se on velvollisuudentuntoisuuden esi-isä. Perhe-elämään pakostakin kuuluvat henkilöiden väliset suhteet vakaannuttavat persoonallisuutta ja stimuloivat sen kasvua sillä pakottavalla voimalla, joka juontuu välttämättömyyden sanelemasta sopeutumisesta muihin ja erilaisiin persoonallisuuksiin. Mutta kaiken lisäksi oikea perhe – hyvä perhe – ilmentää jälkeläisiä tuottaville vanhemmille sitä, miten Luoja suhtautuu lapsiinsa,

samalla kun tällaiset oikeanhenkiset vanhemmat antavat lapsilleen ensimmäisen kuvan pitkään sarjaan kuuluvista, aina vain laajemmista kuvista, jotka paljastavat maailmankaikkeuden kaikkien lasten Paratiisissa olevan vanhemman tunteman rakkauden.

8. Halujen tyydyttämiseen sisältyvät vaarat

84:8.1 (942.2) Perhe-elämää uhkaava suurin vaara on pahaenteisen tulvaveden tavoin paisuva omien halujen tyydyttämiseen tähtäävä elämäntapa, nykyajalle ominainen nautiskelumania. Entisaikaan avioliiton solmimisen tärkein syy oli tavallisesti taloudellinen, ja sukupuolinen mielenkiinto oli toissijaista. Tämä itsesäilytysviettiin perustunut avioliitto johdatti suvunjatkamiseen, ja samalla se tarjosi erään kaikkein toivottavimmista tavoista omien halujensa tyydyttämiseksi. Avioliitto on ainoa ihmisyyhteisön instituutio, joka sulkee piiriinsä kaikki kolme suurta elämisen yllykettä.

84:8.2 (942.3) Omaisuus oli ensi alkuun itsesäilytystä palveleva perusinstituutio, kun avioliitto taas toimi ainutlaatuisena suvunjatkamisen instituutiona. Vaikka ravinnontarpeen tyydyttäminen, leikki ja huumori ajoittaisen sukupuolisen tyydytyksen keralla olivatkin halujen tyydyttämiskeinoja, niin tosiasiaksi jää, etteivät kehittyvät tapasäännöt ole onnistuneet rakentamaan mitään erillistä halujen tyydyttämisinstituutiota. Ja nimenomaan siitä, ettei ole onnistuttu kehittämään erityisiä

menetelmiä, jotka tuottaisivat mielihyvää merkitsevää nautintoa, johtuu, että kaikki ihmisinstituutiot ovat täynnä tätä mielihyvântavoittelua. Omaisuuden keräämisestä on tulossa väline kaikkien tyydytysmuotojen moninkertaistamiseksi, samalla kun avioliittoon useinkin suhtaudutaan ikään kuin se olisi pelkkä huvittelukeino. Ja tämä yletön tyydytyksen etsiminen, tämä laajalle levinnyt nautintojen tavoittelu, muodostaa nyt suurimman vaaran, joka koskaan on perhe-elämän sosiaalista ja evolutionaarista instituutiota – kotia – vastaan kohdistunut.

84:8.3 (942.4) Violetti rotu toi muassaan uuden ja vain puutteellisesti toteutuneen ominaispiirteen ihmiskunnan kokemukseksi: leikkimisvietin ja siihen kytkeytyvän huumorintajun. Sitä ilmeni jossakin määrin jo sangikeissa ja andoniiteissa, mutta vasta adamiittien rotukanta kohotti tämän alkuvaiheessaan olleen taipumuksen *potentiaaliseksi mielihyvän lähteeksi*, uudeksi ja ylevöitetyksi halujen tyydyttämismuodoksi. Ellei nälän sammuttamista oteta lukuun, sukupuolinen tyydytys on halujentyydytyksen perustyyppi, ja tästä aistinautinnosta saatavaa tyydytystä sangikien ja andiittien sekoittuminen lisäsi valtavasti.

84:8.4 (942.5) Siihen, että rauhattomuuden, uteliaisuuden, seikkailumielen ja nautintoihin heittäytymisen yhteenkietoutuminen on luonteenomaista andiittien jälkeisille roduille, sisältyy todellinen vaara. Sielun tuntemaa nälkää ei voi tyydyttää fyysisillä nautinnoilla; rakkaus kotia ja lapsia kohtaan ei lisäännä epäviisaasta nautintojen tavoittelusta. Vaikka ammentaisitte tyhjiin taiteeseen, väreihin, ääneen, rytmiin, musiikkiin ja itsensä koristelemiseen sisältyvät

voimavarat, ei ole toivoakaan, että sillä keinoin kohottaisitte sielua tai ravitsisitte henkeä. Turhamaisuus ja muodikkuus eivät pysty auttamaan kodinrakentamista ja lastenkasvattamista; ylpeys ja kilpailuhenkisyys ovat voimattomia, kun kysymyksessä on tulevien sukupolvien eloonjäämiseksi tarvittavien ominaisuuksien lisääminen.

84:8.5 (942.6) Kaikki etenevät taivaalliset olennot nauttivat levosta ja virkistäytymisen ohjaajien antamasta hoivasta. Kaikki pyrkimykset päästä osalliseksi tervehenkisestä vaihtelusta ja osallistua mieltä ylentävään leikkiin ovat järkeviä. Virkistävä uni, lepo, rentoutuminen ja kaikenlainen ajanviete, joka ehkäisee yksitoikkoisuuden aiheuttamaa ikävystymistä, ovat vaivan arvoisia. Kilpapelit, tarinointi ja jopa hyvän ruoan tuottama makuelämys voivat toimia tyydytyksen muotoina. (Käyttäessänne suolaa ruoan höysteeksi, pysähtykääpä miettimään, että lähes miljoonan vuoden ajan ihminen saattoi saada suolaa vain sillä keinoin, että hän pyöräytti ruokapalansa tuhkassa.)

84:8.6 (943.1) Pitäköön ihminen hauskaa, huvitelkoon ihmisrotu tuhannella ja yhdellä tavalla, kokeilkoon evolutionaarinen ihmiskunta kaikkia luvallisia tyydytyksen muotoja, pitkän, aina vain korkeammalle johtaneen biologisen kamppailun hedelmiä. Ihminen on vallan hyvin ansainnut jotkin nykyisistä iloistaan ja nautinnoistaan. Mutta pitäkää tarkasti mielessänne, mikä on lopullinen päämäärä! Nautinnot ovat toden totta tuhoisia, jos ne onnistuvat hävittämään omaisuuden, josta on tullut itsensäylläpitämisen instituutio, ja halujentyydytyksistä on maksettu

todella kohtalokas hinta, jos ne saavat aikaan avioliiton luhistumisen, perhe-elämän rappeutumisen ja kodin – ihmisen korkeimman evolutionaarisen aikaansaannoksen ja sivilisaation säilymisen ainoan toivon – tuhoutumisen.

84:8.7 (943.2)

[Esittänyt Urantialle sijoitettu serafien päällikkö.]